

Άνοιξη...

Έτσι τους βλέπω εγώ τους κήπους.

Στον κήπο απόψε μου μιλεί μια νέα μελαγχολία.

Βυθίζει κάποια μυγδαλιά το ανθοχαμόγελο της
στου βάλτου το θολό νερό. Κ' η θύμηση της νιότης
σαλεύει τόσο θλιβερά την άρρωστη ακακία...

Εξύπνησε μιά κρύα πνοή μες στη σπασμένη σέρα,
όπου τα ρόδα είναι νεκρά και κάσα η κάθε γλάστρα.
Το κυπαρίσσι, ατέλειωτο σα βάσανο, πρὸς τ'άστρα
σηκώνει τη μαυρίλα του διψώντας τον αέρα.

Και πάνε, πένθιμη πομπή λές, της δεντροστοιχίας
οι πιπεριές και σέρνονται τα πράσινα μαλλιά τους.
Οι δύο λατάνιες ύψωσαν μέσ στην απελπισιά τους
τα χέρια. Κ'είναι ο κήπος μας κήπος μελαγχολίας.

Κ.Γ. Καρυωτάκης

Ποιήματα και πεζά, εκδόσεις “Πατάκη”

Πηγή: monopatia-pou-diastavronontai.blogspot.gr